Oefengelegenheid

* * In de Memorie van Toelichting op de * Rijksbegroting voor Defensie van 1967 wordt, onder het hoofd Koninklijke Landmacht het punt „Oefenterreinen" ter sprake gebracht en daarin wordt geconstateerd, dat het huren van particuliere terreinen, om in de behoefte aan meer oefenen in groter verband te voorzien, op zodanige beperkingen en bezwaren is gestuit, dat hierin de gezochte oplossing niet kan worden gevonden. Daarna wordt dan gezegd, dat het voorstel om aan de Koninklijke Landmacht thans regionale oefenterreinen ter beschikking te stellen in studie is, en dat bovendien wordt getracht zoveel mogelijk oefengelegenheid in het buitenland te verkrijgen, in het bijzonder voor oefeningen in brigade- en divisieverband, waarvoor in Nederland nimmer ruimte ter beschikking zal zijn.

Ons is bekend dat de legerleiding alles in het werk stelt om tot meer en betere oefengelegenheid te komen en daarvoor geld noch moeite spaart. Doorlopend vindt in dit opzicht nauw overleg plaats tussen de staven van het HKKL en het 1e Legerkorps.
Het plan van het huren van particuliere terreinen voor het houden van oefeningen op middenniveau is grotendeels misgelopen, omdat wel terreinen konden worden verkregen, doch deze voldeden slechts in een enkel geval en dan nog maar ten dele aan de gestelde eisen. De totale oppervlakte van zulk een terrein was wel groot genoeg voor het desbetreffende niveau, maar meestal lag dan ergens in het midden een stuk grond, dat om de een of andere reden niet met gemechaniseerde troepen mocht worden betreden of er geheel ongeschikt voor was. In ons dicht bevolkte en hoog gecultiveerde land is het plan van oefenen op particuliere gronden ter oplossing van het oefenprobleem eenvoudig niet te verwezenlijken.

Wij willen het goede hopen van het nieuwe streven naar regionale oefenterreinen, maar gezien onze eerdere ervaringen op het gebied van het verkrijgen van oefenterrein in Nederland, zien wij hier zeker geen oplossing op korte termijn. Ook zullen voorts allerlei beperkende bepalingen een grote rol gaan spelen.

Meer — en goede — mogelijkheden op korte termijn zien wij in het buitenland, waar parate eenheden en onderdelen op elk niveau in toenemende mate deelnemen aan oefeningen van Duitsers en Engelsen. Met de Duitsers werd enige tijd geleden zelfs het deelnemen van een op sterkte gebrachte Nederlandse brigade aan een divisie-oefening overeengekomen (Wintersturm), die enkel en alleen geen voortgang kon vinden omdat de kosten aan het wegenstelsel, door opvriezing, enorm hoog zouden worden en niet in verhouding zouden staan tot het nut van de oefening. Deze oefening is nog steeds niet van het programma geschrapt; zij zal wellicht in een ander jaargetijde plaatsvinden.

De parate troepen kunnen erop rekenen, dat elke mogelijkheid, die zich in het buitenland voordoet, wordt aangegrepen. Op elk te verwezenlijken niveau, hoe laag of hoog dit ook moge liggen en zowel op reguliere oefenterreinen, zoals Hohne en Sennelager, als op terreinen, waarop de Duitsers en Britten manoeuvrerechten kunnen doen gelden. De oefening, die een versterkt paraat bataljon YP 408 enkele maanden geleden in de Britse sector heeft kunnen houden, heeft het grote nut daarvan aangetoond. Van dit soort van oefeningen zijn er intussen al meer geweest. In deze richting zien wij dus de beste kansen voor de naaste toekomst en tevens zal in toenemende mate worden getracht grotere staven eraan mee te laten doen, teneinde hen te confronteren met de moeilijkheden, die het werkelijk aanwezig zijn van troepen meebrengt, ook al is men niet op organieke sterkte.

Dat intussen elk stukje terrein in Nederland, dat voor oefeningen op welk niveau dan ook kan worden gebruikt, volledig moet worden uitgebuit moge een ieder duidelijk zijn.